

е развълнува, азъ треперѣхъ отъ злина, нѣ нѣмаше какво да се прави, трѣбваше да се одържж.

Негово Височество Н. Максимилиановичъ не ни остави да го чакаме и, както се виждаше, бѣше приятно очуенъ, като видѣ доста добри нареденитѣ въоръжени хора. Съ помощта на преводача, Герцога каза на волонгеритѣ малка речъ, сетнѣ изказа съгласие да пустне 10 драгуни отъ Асраханския полкъ съ импровизирания отрядъ. Това разположение твърдѣ насърчи българитѣ, които веднага тръгнаха на пътъ. А азъ отидохъ къмъ Негово Височество и изказахъ претенция за постъпката на Ротмистра М Съгласете се сами, Ваше Височество, мигъръ въ това повѣдение има капка отъ здравъ умъ; всѣки день по цѣли кола повеждатъ изсакатени старци, жени и дѣца; окръжнитѣ села натрупани съ хиляди гниящи тѣла, по стотина ранени умираатъ; най добритѣ граждани, като виждатъ нашата слабостъ, хвъргатъ се въ опасността, на половина въоръжени отиватъ да заравятъ своитѣ роднини и да спасяватъ колкото могатъ отъ останалитѣ живи, а пъкъ руския гвардеецъ, въ присъствието на това множество герои, бие българина съ камшикъ за това, че той ударилъ турчина въ окото, а на мене, стария полковникъ, пише нѣкакви си наставления, да обърнѣ внимание върху защитата на нѣкакви си мирни турци. Повѣрвайте ми, Ваше Височество, че миренъ турчинъ нѣма нито единъ; тѣ ще си покажѣтъ рогата при първия сгоденъ случай!" Княза ме моли да се успокоѣ, и заповѣдалъ, както се научихъ отъ сетнѣ, да забѣлежатъ на ротмистра М.

При вечерния ми докладъ, на Герцога извѣстихъ за връщането на шабсъ капитана Челяева отъ командировка. Всички се сепнаха, и като че се зарадваха «сѣ пакъ ново вѣщо ще разкаже». Хитъръ Челяевъ, той и тоя пътъ не си почерни лицето: и телеграфния пътъ на нѣколко версти изпозжсалъ, и на една отъ станциитѣ по желѣзния пътъ испочупилъ телеграфнитѣ апарати, навлѣзалъ въ самото разположение на неприятелската армия и едвамъ се спасилъ отъ преслѣдването на башибозуцитѣ.